

Vorige week zondag hoorden we hoe Petrus Jezus beleed als de Christus, de gezalfde van God, de messiaanse koningsfiguur die de profeten hadden aangekondigd. Door Hem zou een tijd van heil aanbreken.

Het besef dat Jezus de beloofde messias is, was langzaam in Petrus gerijpt. Jezus sprak over God zoals niet eerder iemand gedaan had. Ook verrichtte Hij opzienbarende genezingen, waartoe een mens niet uit eigen kracht in staat is. Petrus zag het keer op keer, en verwonderde zich.

Wanneer Jezus dan op een gegeven moment Zijn leerlingen de vraag stelt, wie de mensen zeggen dat Hij is, zeggen ze unaniem dat de mensen in Hem een profetenfiguur zien. En dat is wat zij ook zelf in Hem zien, een profetenfiguur.

Als Jezus dan vraagt, meer toegespitst : wie zeggen jullie dat Ik ben ? gaat het als een flits door Petrus heen : Jezus moet de lang verwachte messias zijn. Spontaan als hij is, spreekt Petrus het ook uit : "Gij zijt de gezalfde, de Zoon van God." Jezus beaamt het, maar verbiedt tegelijkertijd, publiekelijk zo over Hem te spreken.

Waarom wil Hij niet dat het naar alle kanten rondverteld wordt ? In de verwachting van het joodse volk zou de messias een koningsfiguur zijn, iemand met politieke macht. Jezus weet vanaf Zijn verblijf in de woestijn – 40 dagen duurde het – waarin Hij Zijn optreden voorbereidde, dat het Zijn bestemming niet is, een politieke machthebber te zijn.

Zijn optreden zal veeleer liggen in de lijn van de oude profeten. Zoals zij, zal Hij oproepen tot recht en gerechtigheid. Hij zal bekend maken wat in Gods ogen goed is. En dat is, zoals de profeet Micha het trefzeker uitdrukte : recht doen, getrouwheid liefhebben, ootmoedig wandelen met uw God (Micha 6,8). Daar zijn geen spectaculaire eigenschappen voor nodig.

De kern van wat Jezus zegt is vooral : bekeer je, dan kan God handelen. Hij roept op tot een consequente, eenvoudige goedheid. Iedere mens heeft mogelijkheden om goed te handelen. Zeker, die verschillen van persoon tot persoon, maar ieder krijgt een maat toegemeten die voldoende is.

De moeilijkheid onder ons mensen is vaak, dat wij steeds de neiging hebben ons met anderen te vergelijken en ontevreden zijn wanneer we bepaalde benijdenswaardige eigenschappen niet in de mate hebben die we bij anderen waarnemen. Het hoort bij de evangelische levenskunst tevreden te zijn met de mogelijkheden tot goed en waardevol handelen die ons zijn toegemeten. Niet het opzienbarende is van belang, alleen het echte. En dat is altijd onbaatzuchtig.

Toen vorige week Petrus Jezus beleed als de messias, gaf Jezus te kennen dat Hij juist als messias veel zou moeten lijden en Hij liet doorschemeren dat Hij de pijnlijke ontkenning van Zijn zending op vrij korte termijn verwachtte. De evangelisten versterken die indruk nog door op het relaas van Petrus' belijdenis direct het verhaal te laten volgen

van Zijn gedaanteverandering op de berg Tabor. Een gebeuren van licht was die, een gebeuren van paaslicht.

De evangeliëpassage van vandaag vertelt van enkele ontmoetingen van Jezus met mensen die zich getrokken voelen Zijn leerlingen te worden. De eerste zegt zonder meer ; "Waar U ook heengaat, ik zal U volgen." Jezus wijst de man er dan op dat Hij voor zich geen plaats heeft om Zijn hoofd neer te leggen. De vossen hebben holen, de vogels hun nesten. Jezus, Hij is onderweg. Hij kan de man geen vastheid bieden.

In de tweede die zich presenteert, ziet Jezus het eerlijke verlangen Hem te volgen. Hij nodigt hem uit zich bij Hem aan te sluiten. Maar de man heeft een vader die al op leeftijd is. Hij vraagt voor nu tijd om voor zijn vader te zorgen. Voor hoelang kan hij uiteraard niet zeggen. In Jezus' antwoord klinkt weer het heilige moeten dat Hem beheerst en voortdrijft naar Jeruzalem.

De derde die zich graag bij Jezus aansluit, vraagt alleen maar wat tijd om van zijn huisgenoten afscheid te nemen. Dat lijkt te overzien, althans voor ons moderne mensen. In Jezus' antwoord klinkt opnieuw het heilige moeten. Hij heeft geen tijd te verliezen. Hij moet verder, Hij moet naar Jeruzalem en daar de confrontatie aangaan met de joodse leiders. Hij test de man op wat die ervoor over heeft te delen in wat Hem gaat overkomen. We horen niet waartoe de man besloot.

Jezus staat op een beslissend moment in Zijn zending. Tot nu toe is Hij vooral rondgetrokken in Galilea. Waar Hij verscheen dromden de mensen samen. Ze luisterden graag naar Hem. Ze hoorden van de tekenen die Hij deed. Er getuigen van te zijn trok hen aan. Zelfs als Hij een eenzame plaats opzocht, verzamelden zij zich met velen. Zij zagen Hem als een profeet. Zo zal het niet altijd blijven. In Judea, en zeker in Jeruzalem zal Hij op weerstand stuiten. De schriftgeleerden en oudsten zullen Hem afwijzen, ja doden. De vorige week hoorden wij, hoe Jezus er Zijn twaalf vaste gezellen op voorbereidde. Hij kan alleen trouw zijn aan Zijn zending.

Het vooruitzicht van de confrontatie liet ook Jezus zelf niet onberoerd. Hij zocht nog vaster de eenzaamheid op om dat wat Hij voorzag, te verwerken. En de hemel liet zich niet onbetuigd. Een week nadat Petrus Hem had beleden als Gods messias, vroeg Hij drie van Zijn leerlingen met Hem mee te gaan en met Hem de nacht door te brengen in gebed. Zij zagen hoe Hij van gedaante veranderde, hoe Mozes en Elia Hem verschenen, en hoorden de Vader zeggen : "Dit is mijn Zoon, de welbeminde, luistert naar Hem."

Jezus maakte een tijd door van intense concentratie. Hij had behoefte aan eenzaamheid om te bidden. Hij voorzag hoe de dingen zouden gaan lopen. Van Zijn leerlingen vroeg Hij begrip. Zij brachten het op. Zij schonken Hem, naar de mate van hun mogelijkheden, het meeleven waar Hij behoefte aan had. Zo bereidde Hij zich voor op de laatste tocht naar Jeruzalem, die beslissend zou zijn. Hij was bereid Zijn leven te geven voor het leven van de wereld. In iedere eucharistie danken wij Hem daarvoor en danken wij de Vader die ons Hem schonk en die Hem ons blijft schenken.